

КЕН ФОЛЕТ

НА ОРЛОВИ
КРИЛЕ

Артлайн Студиос
София, 2016

KEN FOLLETT
ON WINGS OF EAGLES
Text copyright © Ken Follett 1983
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права са запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

КЕН ФОЛЕТ
НА ОРЛОВИ КРИЛЕ
2016 Артлайн Студиос
Всички права запазени.
Автор: Кен Фолет
Превод: © 2016 Боряна Даракчиева
Редактор: Мила Белчева
Коректор: Мартина Попова
Корица: Георги Мерамджиев
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел. +359 2 411 00 02
www.artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-062-3

*... и как ви носих (като) на орлови криле,
и ви доведох при Себе Си...**

Изход 19 – 4

---

* Синодално издателство, 1991 г. – Бел. прев.

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Далас

Рос Перо, председател на борда на директорите на „Електроник Дейта Систъмс Корпорейшън“, Далас, Тексас

Мърв Стофър, гясната ръка на Перо

Ти Джей Маркес, вицепрезидент на ЕДС

Том Уолтър, главен финансист на ЕДС

Мич Харт, бивш президент на ЕДС, който има добри връзки в Демократическата партия

Том Лус, основател на даласката адвокатска фирма „Хюс & Хил“

Бил Гейдън, президент на ЕДС – Свят, филиал на ЕДС

Морт Майерсън, вицепрезидент на ЕДС

Техеран

Пол Чианароне, регионален мениджър, ЕДС – Иран, Руту Чианароне, негова съпруга

Бил Гейлорд, заместник на Пол; Емили Гейлорд; съпруга на Бил

Лойд Бригс, трети в йерархията след Пол

Рич Галахър, административен помощник на Пол; Кати Галахър, съпруга на Рич; Бъфи, пудел на Кати

Пол Буча, бивш регионален мениджър в ЕДС – Иран, по-късно базиран в Париж

Боб Йънг, регионален мениджър на ЕДС в Кувейт

Джон Хауъл, адвокат в „Хюс & Хил“

Кийн Тейлър, мениджър на проекта за банка „Омран“

Екипът

Полковник Артър Саймънс Бика – командир
Джей Кобърн, негов помощник
Рон Дейвис, нападател
Ралф Булуеър, стрелец
Джо Пош, шофьор
Глен Джаксън, шофьор
Пат Скъли, фланг
Джим Шубах, фланг и експлозиви

Иранци

Абулхасан, заместник на Лойд Бригс и най-висшият ирански служител
Маджид, помощник на Джей Кобърн; Фара, гъщеря на Маджид
Рашид, Сеуд и Моториста: обучаващи се системни инженери
Голам, служител в „Личен състав“, под ръководството на Джей Кобърн
Хюсеин Даггар, съдия-следовател

Американско посолство

Уилям Съливан, посланик
Чарлс Наас, пълномощен съветник, заместник на Съливан
Лу Гьоли, генерален консул
Боб Соренсън, служител
Али Йордан, ирански служител в посолството
Бари Розен, пресаташе

Истанбул

Господин Фиш, способен туристически агент
Осман, служител в МИТ, турското разузнаване
Чарли Браун, преводач

Вашингтон

Збигнев Бжежински, съветник по националната сигурност
Сайръс Ванс, гържавен секретар
Дейвид Нюсъм, заместник на гържавния секретар
Хенри Прехт, ръководител на иранския отдел
Марк Гинзбург, служител за свързка с Белия дом
Адмирал Том Мурър, бивш председател на обединените началник-щабовете

БЛАГОДАРНОСТИ

Много хора ми помогнаха, като разговаряха с мен с часове, отговаряха на писмата ми и четяха и коригираха черновите на книгата. За търпението, откровеността и сътрудничеството благодаря на:

Пол и Руту Чуапароне, Бил и Емили Гейлорг;
Джей и Лиз Кобърн, Джо Пош, Пат и Мери Скъли,
Ралф и Мери Булуеър, Джим Шубак, Рон Дейвис, Глен
Джаксън;

Бил Гейбън, Кийн Тейлър, Рич и Кати Галахър, Пол
Буча, Лойд Бригс, Боб Йънг, Джон Хауъл, „Рашиг“,
Тони Дворанчик, Кати Маркетос; Ту Джей Маркес,
Том Уолтър, Том Лус;

Мърв Стофър, за когото няма невъзможни неща;
Марго Перо, Бет Перо;

Джон Карлън, Анита Мелтън;

Хенри Кисинджър, Збигнев Бжежински, Рамзи Кларк,
Боб Страус, Уилям Съливан, Чарлс Наас, Лу Гьоли,
Хенри Прехт, Джон Стемпъл;

Доктор Манучер Размара;

Станли Саймънс, Брус Саймънс, Хари Саймънс

Подполковник Чарлс Крон от Пентагона;

Майор Дик Медоус, генерал-майор Робърт Маккинън;
доктор Уолтър Стюарт, доктор Харолд Кимърлинг

Както обикновено, ми помагаша двама неуморни изследователи – Дан Старър в Ню Йорк и Карън Мейър в Лондон.

Освен това получих подкрепата и на невероятните

служители в телефонната централа на ЕДС в Далас. Повече от сто часа запис на разговори бяха транскрибирани предимно от Сали Уолтър, Клер Удуърд, Линда Хъф, Черил Хибитс и Беки Делуна.

И накрая благодаря на Рос Перо, без неговата изумителна енергия и решителност не само тази книга, но и приключението, описано в нея, нямаше да са възможни.

ПРЕДГОВОР

Това е истинска история за група хора, обвинени в престъпления, които не са извършили, и решили сами да въздадат справедливост.

След края на приключението се състоя съдебно дело и те бяха оправдани по всички обвинения. Процесът не е част от моята история, но тъй като постановява тяхната невинност, включих извлечение от съдебното решение като приложение в книгата.

В моя разказ си позволих две малки волности по отношение на истината.

Първо, неколцина души са споменавани под псевдоними и прякори най-вече за да бъдат предпазени от отмъщението на иранското правителство. Фалшивите имена са: Маджиг, Фара, Абулхасан, господин Фиш, Дълбокото гърло, Рашид, Моториста, Мехди, Малек, Голам, Сеуд и Чарли Браун. Всички останали имена са истински.

Второ, когато си припомнят разговори, състояли се преди три или четири години, хората рядко си спомнят конкретните думи; освен това жестовете, прекъсванията и недовършените изречения често нямат този смисъл, когато са изложени в текст. Затова диалозите в книгата са както възстановени, така и редактирани. Но всеки разговор е показан за одобрение и корекции поне на един от участниците в него.

С тези две уточнения, мисля, че всяка дума в книгата отговаря на истината. Това не е „романизация“ или „документален роман“. Не съм си измислил нищо. Ще прочетете онова, което наистина се е случило.

ПЪРВА ГЛАВА

I

Всичко започна на 5 декември 1978 г. Джей Кобърн, директор на отдел „Личен състав“ към корпорация ЕДС – Иран, седеше в офиса си в горната част на Техеран и мислеше за много неща.

Офисът се помещаваше в триетажна бетонна сграда, наричана „Букурец“ (защото се намиреше на пресечка на улица „Букурец“). Кобърн бе на първия етаж, в голям по американските стандарти кабинет. Подът беше покрит с паркет, имаше красиво директорско бюро, а на стената висеше портрет на шаха. Кобърн седеше с гръб към прозореца. През стъклената врата виждаше голямото помещение, в което служителите му седяха заг пишещи машини и телефони. На стъклената врата имаше завеси, но Кобърн никога не ги затваряше.

Беше студено. Винаги беше студено: хиляди иранци стачкуваха, електрозахранването в града прекъсваше и отоплението спираше за няколко часа почти всеки ден.

Кобърн беше широкоплещест мъж, висок към метър и осемдесет и тежеше сто килограма. Червеникавокафявата му коса бе оформена в делова прическа и внимателно сресана на път. Макар че бе само на трийсет и две, той изглеждаше по-скоро на четирийсет. При по-внимателно възглеждане младостта му проличаваше в привлекателното открито лице и радушната усмивка; но Кобърн оставяше впечатление за зрялост, за човек, който е пораснал твърде бързо.

Цял живот бе поемал отговорности: като момче, докато работеше в цветарницата на баща си; на двадесет години – като пилот на хеликоптер във Виетнам; като млад съпруг

и баща; а сега и като директор на отдел „Личен състав“, от когото зависеше сигурността на 131 американски служители и техните 220 близки в град, по чиито улици властваше насилието на тълпата.

Днес, като всеки друг ден, той звънеше по телефона из цял Техеран в опит да установи къде са станали сблъсъци, къде се очакват следващите и какви са изгледите за близките дни.

Поне веднъж дневно говореше с американското посолство. Те имаха денонощно информационно бюро, където се обаждат американци от всички части на града, за да съобщят за демонстрации и метежи, а посолството разпространяваше новината, че този или онзи квартал трябва да се избягва. Но Кобърн знаеше, че не може да очаква от тях предварителна информация или съвет. На седмичните срещи, които не пропускаше, му казваха, че американците трябва да излизат от домовете си само в краен случай и на всяка цена да избягват тълпите, но шахът владее положението и засега не се препоръчвала евакуация. Кобърн разбираше какъв им е проблемът – ако американското посолство заявеше, че шахът губи властта си, шахът със сигурност щеше да падне, – но те бяха толкова предпазливи, че не даваха почти никаква информация.

Разочарована от посолството, американската бизнес общност в Техеран бе установила собствена информационна мрежа. Най-голямата американска корпорация в града беше „Бел Хеликоптер“, чийто ирански клон се управляваше от генерал-майор от запаса Робърт Н. Макинън. Макинън имаше първокласно разузнаване и споделяше всичко. Кобърн също познаваше двама разузнавачи при военните и им се обаждаше редовно.

Днес градът беше относително спокоен: нямаше големи демонстрации. Последният сериозен сблъсък се бе състоял преди три дни, на 2 декември, първия ден от общата стачка, като се съобщаваше за седемстотин убити при улични боеве. Източниците на Кобърн твърдяха, че затишието вероятно ще продължи до 10 декември, когато се провеждаше мюсюлманският празник Ашура.

Ашура го притесняваше. Мюсюлманският зимен празник по нищо не приличаше на християнската Коледа. Той бе ден на

пости и оплакване смъртта на внука на Пророка, Хюсеин, и основното в него беше покаянието. По улиците щеше да има многолюдни процесии, при които повечето ревностни вярващи щяха да се самобичуват. В подобна атмосфера лесно се стигаха до истерия и насилие.

Кобърн се страхуваше, че тази година то вероятно ще е насочено към американците.

Поредица от ужасни инциденти го убеди, че антиамериканските настроения бързо нарастват. Под вратата му беше пхнатата картичка, на която пишеше: „Ако са ти мили животът и собствеността, махай се от Иран.“ Негови приятели бяха получили същите пощенски картички. Някой беше изписал със спрей на стената на къщата му „Тук живее американец“. Автобусът, който караше децата му до американското училище в Техеран, беше разлюлян от тълпа демонстранти. Бяха заплашвали по улиците служители на ЕДС и бяха повредили колите им. В един ужасен следобед иранците от Министерството на здравеопазването и социалните грижи – най-големият клиент на ЕДС – се вдигнаха на бунт, разбиха прозорците и изгориха портретите на шаха, а служителите на корпорацията в сградата се барикадираха в един от офисите, докато тълпата отmine.

В известен смисъл най-зловеща беше промяната в отношението на хазяина му.

Като повечето американци в Техеран, Кобърн бе наел половината от двуетажна къща: той и съпругата му живееха на горния етаж, а хазяите на долния. Когато семейство Кобърн пристигна през март тази година, хазяинът ги взе под крилото си. Двете семейства се сприятелиха. Кобърн и хазяинът говореха за религия: иранецът му превеждаше Корана на английски, а гъщеря му четеше от Библията на Кобърн. През уикенда ходеха заедно на екскурзии в провинцията. Скот, седемгодишният син на Кобърн, играеше футбол на улицата с момчетата на хазяина. Един уикенд семейство Кобърн получи рядката привилегия да присъства на мюсюлманска сватба. Беше впечатляващо. През целия ден мъжете и жените бяха разделени, затова Кобърн и Скот бяха при мъжете, а Лиз и трите им дъщери – с жените, а Кобърн така и не видя булката.